

မြမြစိမ်း

ဝိဝိဃာဝိဝိဃာ

(၁)

စိုးမိုးနိုင်သည် သူ့ရှေ့ကမောင်းနှင်နေသော မောရစ်မိုင်နာ ကားဖြူဖြူကလေး နန်ကင်းဟော်တယ်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည် ကို တွေ့ရလျှင် သူ့ကားကိုလည်း အရှိန်လျှော့ပြီး ရွှေလိမ္မော်ခြံနှင့် မလှမ်းမ ကမ်းတွင် အသာရပ်ပစ် လိုက်သည်။ ။

သူသည် ကားပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ မောရစ်မိုင်နာကားကလေးဆီသို့ စူးရှနက်မှောင်သောမျက်လုံးများ ဖြင့် နက်ရှိုင်းစွာကြည့်ရှုနေသည်။ ။

ကားကလေး၏ ရှေ့ခန်းထဲမှ ဆင်းလာသော မိန်းမပျိုတဦးကိုတွေ့ရ လျှင်တော့ စိုးမိုးနိုင်၏ မျက်နှာသည် ပျော့ပြောင်းနူးညံ့ခြင်းကင်းမဲ့ကာ မေးကြောများ တင်းမာ၍ လာ၏။

ကားထဲမှ ဆင်းလာသော မိန်းမပျိုကလေး၏ အသားအရည်က ဝင်း ဝါစိုပြေလွန်းလှ၏။

သူသည် ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံကို အထက်အောက် ဆင်တူဝတ်ဆင် ထားပြီး ညာဘက်လက်တွင် ကြီးမားသော လက်ပွေ့အိတ်ဖြူဖြူကြီးကို ချိတ်ဆွဲထားပေသည်။ ။

သူသည် ဘယ်ဘက်လက်ကောက်ဝတ်ဖြူဖြူတွင် ပတ်ဆင်ထား သော လက်ပတ်နာရီ ငွေရောင်ကလေးကို တချက်ကြည့်လိုက်ပြီး နန်း ကင်းဟော်တယ်ထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

သည် တော့မှ သူ့အား စိန်ပြေနပြေကားထဲမှ ထိုင်ကြည့်နေမိသော

စိုးမိုးနိုင်သည် နိုင်ငံခြားတိုင်းမဂ္ဂဇင်း တစ် စောင်ကိုယူပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ ။

သူသည် မိန်းမပျိုကလေးနှင့် မျက်စောင်းထိုးတွင် ရှိသော စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး စားပွဲထိုးကို ကော် ဖီနှင့် မုန့်များမှာ ယူလိုက်သည်။ ။

တစ်စုံတစ်ဦးကို မျှော်နေသယောင်ရှိသော မိန်းမပျိုကလေး၏ လဲ့ပြာပြာမျက်လုံးကလေးအစုံသည် သူ့အား စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးတစ်စုံကို သတိပြုလိုက်မိလျှင် သိသိသာသာ ကလေး ဝိုင်းတက်သွား၏။

မျက်လုံးခြင်းဆုံတွေ့မှုက အရှိန်အဟုန် နှံ့ဖြင့်လည်း သူ့ရင်ကို တုန်လာစေ၏။

သူက မျက်စိလွှဲလိုက်သကဲ့သို့ပင် စိုးမိုးနိုင်ကလည်း မျက်စိလွှဲကာ တိုင်းမဂ္ဂဇင်းကိုဖတ်ရှုလိုက်၏။

"အင်း...မင်းကလေးက ငါစိတ်ကူးထဲမှာ မြင်ရတဲ့ မိန်းမမျိုးနဲ့ တခြားစီပါပဲလား၊ မင်းမျက်လုံးတွေ၊ မင်း မျက်နှာတွေက ရိုးသားတဲ့ အသွင်ရှိနေပါလား၊ မင်းရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ မဟူရာအသံနဲ့ မလိုက်လိုက်တာကွာ"

မိန်းမပျိုကလေးသည် လက်ကိုင်အိတ်ကိုဖွင့်၍ အတွင်းမှ လက်ကိုင်ပုဝါကိုယူရင်း စိုးမိုးနိုင်ထံသို့ မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ။

စိုးမိုးနိုင်၏ မျက်နှာသည် သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော တိုင်းမဂ္ဂဇင်းနှင့် ကွယ်နေ၏။

"ဟင်း...သူ့မျက်လုံးတွေက ကြောက်စရာ...စူးရှလိုက်ပါဘိသနဲ့ ၊ စွန့်ရဲကြီးတစ်ကောင်လိုပဲ"

မိန်းမပျိုကလေးက ကြိတ်၍ မှတ်ချက်ချနေစဉ် ဟော်တယ်ထဲသို့ အ
နောက်တိုင်းဝတ်စုံအပြည့် ဝတ်ဆင် ထားသော အမျိုးသားတစ်ဦးဝင်
လာ၏။

သူက မိန်းမပျိုကလေး၏ စားပွဲဆီသို့တန်းလျှောက်လာသည် ။

"ရောက်နေတာကြာပြီလား ညီမလေး"

"အော်...မကြာသေးပါဘူး အကိုခွန်နောင်"

မိန်းမပျိုကလေး၏ မျက်နှာတွင် စိတ်ရှုပ်ထွေးမှု၊ မျှော်လင့်တောင့်တ
နေမှုများ ရုတ်ချည်းကွယ်ပျောက်ကာ ကြည်လင်ဝင်းပလာ၏။

"ညီမလေး နေကောင်းရဲ့ လား"

"ကောင်းပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ အစ်ကိုခွန်နောင်"

"အော်...အစ်ကိုဝင်လာတော့ ညီမလေးမျက်နှာ ငေးမှိုင့်နေတာတွေ
ရလို့ ပါ"

"အော်...ညီမနေကောင်းပါတယ် အစ်ကိုရယ်"

အစ်ကိုခွန်နောင်ဆိုသူက စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော စားသောက်
ဖွယ်ရာစာရင်းကိုဖတ်ရှုပြီး ခေါက်ဆွဲ ကျော်၊ ဘဲပေါင်း၊ ကြိမ်ဆိုင်ဟင်းချို
နှင့် ဝက်သားလုံးကြော်တစ်ပွဲမှာ ယူလိုက်၏။

"များ လှချည့်လားအစ်ကို၊ ကုန်ပါ့မလား"

"ကုန်သလောက်စားတာပါ ညီမရာ၊ အစ်ကိုလည်း ဒီကနေတန်းပြီး
ဂျူတီဝင်ရမှာပဲ"

"အော်...."

စိုးမိုးနိုင်သည် မျက်စောင်းထိုးရှိစားပွဲဆီသို့မသိမသာတစ်ချက်ကြည့်

လိုက်၏။

အမျိုးသားသည် အရည်လဲလဲရွမ်းသောမျက်လုံးများဖြင့် မိန်းမပျိုကလေး၏ မျက်နှာကို ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီးကြည့်နေ၏။

မိန်းမပျိုကလေးက သည် အကြည့်အရှုကို ရင်မဆိုင်ဝံ့လေဟန်ဖြင့် မျက်နှာကလေးနီမြန်းကာ ဦးခေါင်းကလေး ငုံ့လျှိုသွားရှာသည်။

"ကြည့်လှချည့်လား အစ်ကိုခွန်နောင်ရယ်"

"ကိုယ့်မိန်းကလေးက လှလွန်းတော့ ကြည့်ရတာပေါ့ ညီမရယ်၊ အစ်ကိုက ညီမကို မျက်စေ့နဲ့ ကြည့်ရုံတင် မကဘူး၊ အချိန်ရှိသရွေ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ အမြဲပွေ့ပိုက်ယုယထားချင်တာ"

"အို..."

ရှက်သွေးဖြာ၍ မျက်နှာကလေး ရဲရပြန်သည်။

"ရှက်မနေပါနဲ့ ဖြူလေးရယ်၊ အစ်ကိုခွန်နောင်နဲ့ ဖြူလေး နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်နေရဘို့ဘဲ နီးနေပါပြီ"

သူတို့ နှစ်ဦး၏ အပြန်အလှန် စကားကို တစေ့တစောင်းမသိမသာ နားထောင်နေသော စိုးမိုးနိုင်သည် မျက်နှာကို မဲ့ပစ်လိုက်၏။

သူ့အသွင်မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို စက်ဆုတ်ရွံ့ရှာကြောင်း ဖော်ပြပီပြင်၍ နေပေ၏။

"ဖြူလေး"

"ရှင်"

"အစ်ကိုခွန်နောင် သန်ဘက်ခါဆိုရင် မန္တလေးကို သင်တန်းပေးဖို့ သွားရတော့မယ်"

"ဘယ်လောက်ကြာမလဲ...အစ်ကိုခွန်နောင်"

"ခြောက်ပတ်ကြာမယ် ဖြူလေး၊ အစ်ကို ပြန်လာရင်တော့ ဖြူလေးနဲ့ အစ်ကိုယ့်ကိစ္စ အကောင်အထည် ဖော်ခွင့် ပေးပါတော့နော်၊ အစ်ကို ဖြူလေးကို အချိန်ပေးလာတာလဲ ကြာလှပါပြီ၊ ဖြူလေးစိတ်ချမ်းသာအောင် အစ်ကို အစွမ်းကုန် လိုက်လျောမယ်ဆိုတာ အစ်ကို ကတိပြုပါတယ် နော်...ဖြူလေး၊ အစ်ကိုခွန်နောင် ပြန်လာတာ နဲ့ လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးစမ်းပါလား ဟင်"

မိန်းမပျိုကလေးသည် နီမြန်းသော မျက်နှာ ကလေးဖြင့် ဦးခေါင်းကလေး ငုံ့လျှိုထားရာမှ တဖြေးဖြေး ဦး ခေါင်းဖော်လာ၏။

သူက မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်ကာ သူ့မျက်နှာကို မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် စောင့်စား ကြည့်ရှုနေသော အမျိုးသားအား မဝံ့မရဲဟန်ကလေးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

"အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဖြူလေး မကြိုက်တာရှိရင် အစ်ကိုပြုပြင်ပါ့မယ်"

"အော်...အစ်ကိုခွန်နောင်ရယ်၊ ညီမမှာ အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်လို့ အပြစ်ပြောစရာမရှိပါဘူးရှင်၊ ညီမ အိမ် ထောင်ပြုရမှာ ကို တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေလို့ ပါရှင်"

"ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ ဖြူလေးရယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာနဲ့ ညီမဘဝမှာ အချုပ်အချယ်ကြီးဖြစ်မသွား ပါဘူး၊ အစ်ကိုကတိပေးပါတယ်"

"ကဲပါ အစ်ကိုခွန်နောင်ရယ်၊ အစ်ကိုပြန်လာရင် စိတ်ချမ်းသာရတဲ့ စကားကို ဖြူလေး ပြောမှာ ပါရှင်"

"အို...ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖြူလေးရယ်"

ခွန်နောင်ဆိုသူသည် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်မတတ်ဝမ်းသာလှဟန်ဖြင့် မိန်းမပျိုကလေး၏ ဖြူဖြူဥဥ လက်ကလေး နှစ်ဖက်ကို အုပ်၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

တိုင်းမဂ္ဂဇင်းမှ မျက်စေ့ခွာ၍ မသိမသာ ကြည့်လိုက်သော စိုးမိုးနိုင်၏ မျက်နှာသည် ပို၍ ပင် ခက်ထန်မာ ကျောနေ၏။

"ဖြူလေး"

"ရှင်"

မိန်းမပျိုကလေးက တိုးတိုးတိမ်တိမ် မပွင့်တပွင့် ထူးလိုက်သည်။ ။

"အစ်ကိုပြန်ရောက်မည့် ရက်ကို စာထည့်လိုက်မယ်၊ ဖုန်းလဲ ဆက်လိုက်မယ်၊ လေဆိပ်မှာ ဆင်းကြိုနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဦးလေးနဲ့ မသိတာကော ဘာပြောသေးလဲ"

"ဖေဖေကတော့ ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ မမသိတာကတော့ အစ်ကိုခွန်နောင်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ တဲ့ ၊ ညီမလက်မခံနိုင်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူးတဲ့ လေ"

"အင်း...မသိတာက အစ်ကိုယ့်အပေါ် အမြဲကောင်းရှာပါတယ်လေ၊ သူလဲ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အရွယ်တော် နေပြီ၊ သူ့အတွက် ဦးက ဘာမှ မစီစဉ်သေးဘူးလား"

"ဟင့်အင်း မမသိတာက တစ်မျိုး၊ ဖေဖေကလဲ လူအေးဆိုတော့ ဒီတစ်သက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တော့ ညီမ မမြင်ပါဘူး"

"ဒါနဲ့ ဖြူလေးတို့ အဒေါ်ဆီကကော ဘာသတင်း ကြားသေးသလဲ"

"ဒေါ်လေးစော နေကောင်းပါတယ်၊ မနေ့ကပဲ သူ့ဆီက စာရောက်တယ်"

"အင်း...ဒီအပျိုကြီးကို အစ်ကိုတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကျရင်ရအောင် ခေါ်ရမယ်၊ ကဲ စား...ဖြူလေး၊ အစ်ကို ကတော့ ဖြူလေးဆီက အတောင့်တဆုံး အလိုလားဆုံး အဖြေကို ရလို့ အစားမစားပဲနဲ့ ဗိုက်ပြည့်သွားပြီ"

"ဟွန်း...အစ်ကိုခွန်နောင်ကလဲ"

မိန်းမပျိုကလေးသည် ရှက်သွေးဖြာသော မျက်နှာကလေးဖြင့် သူ့ရှေ့က လူကိုကြည့်ပြီး ဇွန်းနှင့် ခရင်းကို အသာကောက်ယူလိုက်၏။

တစ်ဦးကတစ်ဦးကို အသံ အမြစ် ရွေးထည့်ရင်း ချစ်မှု ခင်မှုစကားတွေ ပြောမဆုံး ဖြစ်နေသည် ကို စိုးမိုးနိုင် သည် တစေ့တစောင်း ချောင်းမြောင်းနားထောင်ရင်းက ရင်ထဲတွင် အလိပ်အခဲဖြစ်ကာ နေမထိထိုင်မထိ ဖြစ်လာရ ပေ၏။

သူက နောက်ထပ်အချိန်နာရီဝက်ခန့် သည်းငြိုးခံနားထောင်တော့မှ ပင် သူ့ရှေ့မှ ကြည်နေသောစုံတွဲသည် ထပြန်ရန် အသင့်ဖြစ်တော့၏။

စားပွဲက အထဲတွင် အမျိုးသားဖြစ်သူက သတိမပြုမိသော်လည်း သူ၏ စူးရှနက်မှောင်သော အကြည့်အရှုကို မိန်းမပျိုဖြစ်သူသည် မြင်တွေ့သွားခဲ့ပေ၏။

သူကလေးသည် မျက်နှာကို ချက်ခြင်း လွှဲသွား၏။

စိုးမိုးနိုင်သည် ကြေနပ် အားရစွာ တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး ပန်းကန်လုံးကို တူဖြင့် အသာခေါက်၍ စားပွဲထိုး အား ခေါ်ယူလိုက်၏။

"အားလုံး ဆယ့်ငါးကျပ်ကျတယ် ဆရာ"

"ရော့ကွာ"

စိုးမိုးနိုင်က နှစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်၏။

"ပိုတဲ့ ငါးကျပ် မင်းယူလိုက်၊ ဒီမှာ ခုနက ထွက်သွားတဲ့ စုံတွဲကို မင်း သိလား"

"အား...သိတယ် ဆရာ၊ တောင်ကြီးဆေးရုံက ဒေါက်တာစပ်ခွန်နောင်နဲ့ မရွှေစင်ဖြူဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးပါ"

"အော်...အော်...အမျိုးသမီးနာမည်က ရွှေစင်ဖြူတဲ့ လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ လူလဲလှ...နာမည်လဲ လှလို့ သူ့ကိုမသိတဲ့ လူ မရှိပါဘူး"

စိုးမိုးနိုင်သည် စားပွဲထိုးအား တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး ဟော်တယ်ထဲမှ ထွက်ခွာခဲ့တော့သည် ။

(၂)

မြင့်မားသော တောင်ကြီး၏ အခြေတွင် တည်ဆောက်ထားသော တစ်ထပ်တိုက်ပုပုကလေး၏ ပန်းဥယျာဉ် ထဲတွင် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် အရောင်အသွေး ကြွယ်လှသော နှင်းဆီပန်းများကို ကတ်ကျေးတစ်လက်ဖြင့် ကိုက်ဖြတ်ခူးယူ၍ နေ၏။

သူသည် ခြံဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်လာသော မောရစ်မိုင်နာ ကားဖြူဖြူကလေးကို တွေ့လိုက်ရလျှင် လှုပ်ရှားမှု ရပ်တံ့၍ စူးစမ်းသောမျက်လုံးများ ဖြင့် ကားဆီသို့ ရပ်ကြည့်နေပေသည်။

ကားကလေးသည် ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်တံ့သွားပြီး ကားပေါ်မှ ရွှေစင်ဖြူ ဆင်းလာသည်။

ရွှေစင်ဖြူကိုတွေ့လျှင် ခူးပြီးသား နှင်းဆီပန်းများကို ပွေ့ပိုက်၍ အမျိုးသမီးသည် ဆင်ဝင်အောက်ဆီသို့ လျှောက်လာ၏။

"ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ ရွှေစင်ဖြူ"

"ဖြူ အပြင်သွားစရာရှိလို့ ပါ မမသိတာ"

"သွားစရာရှိရင်လဲ အိမ်ကလူကိုပြောသွားမှ ပေါ့၊ ဒီလိုမပြောမဆို ထွက်ထွက်သွားတာ ဖေဖေလဲ မကြိုက် ဘူး၊ မမသိတာလဲမကြိုက်ဘူးဆိုတာ ရွှေစင်ဖြူသိသားနဲ့ "

"အပြစ်တင်သံနှော၍ ပြောလိုက်သူကို ရွှေစင်ဖြူ ညှိုးသွားသော မျ

ကံနာကလေးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။"

"ရွှေစင်ဖြူမှာ တဖွတ်ထိုး လုပ်တတ်တဲ့ စိတ်ကလေးတွေကြောင့် အမှားဖြစ်ခဲ့တာလဲ ရှိဘူးပြီးပြီ.."

"အို...မမသီကလဲ ဓာတ်ပြားဟောင်းပဲ ပြန်ပြန် ဖွင့်နေတာကိုး"

"ဟဲ့...အလကား အားအား ယားယား ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ့်ညီမလေးကို ကိုယ်ချစ်လို့ လမ်းမှား မရောက်အောင်လို့ ဆုံးမနေတာ"

"ဟုတ်ပါတယ် မမသီတာရဲ့ စေတနာကို ဖြူသိပါတယ်။ ဖြူလဲ မနက်က ထွက်မသွားခင် ပြောသွားမလို့ ပါ ဘဲ။ မမဈေးထွက်သွားတယ်ဆိုလို့ ပါ။ ဖြူတခြား ဘယ်မှ သွားတာ မဟုတ်ဘူး ။ အစ်ကိုခွန်နောင်နဲ့ နန်းကင်းဟော် တယ်မှာ သွားတွေ့ သူက လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောချင်တယ်ဆိုလို့ "

သီတာဇော်၏ ကျုံ့ထားသောမျက်ခုံးနှစ်ဖက်သည် လျှော့ပြေသွားကာ သူက ရွှေစင်ဖြူကို ခပ်ငေးငေး ကလေး ကြည့်လာ၏။

ယင်းသို့ကြည့်နေစဉ် သူ့ရင်ထဲတွင် လည်း တလုပ်လုပ်ဖြစ်လာသော ဝေဒနာကို ရုတ်ချည်း ခံစားလာရ၏။

"အစ်ကိုခွန်နောင်၊ မန္တလေးကို သင်တန်းပေးဖို့ သန်ဘက်ခါကျရင် သွားတော့မယ်တဲ့ "

"ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာ တဲ့ လဲ"

သုတ်သုတ်ပြာပြာ သူကမေးလာ၏။

"တစ်လခွဲလို့ ပြောတာပဲ"

"အင်း...အချိန်ကတော့ သိပ်မကြာပါဘူးလေ...သူက ညီမလေးကို

ဘာပြောသွားသေးလဲဟင် "

"သူ ပြန်လာရင် ဖြူကို လက်ထပ်ခွင့် ပေးပါတော့တဲ့ "

သီတာဇော်သည် ကြိတ်၍ ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်၏။

"ဖြူ ဦးနှောက်ခြောက်တယ် မမရယ် "

"ဒီလို လူကြီးလူကောင်း ဂုဏ်သရေရှိ လူမျိုးကို ရွှေစင်ဖြူက ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေရတာလဲ၊ သူ့ကို လိုချင်တဲ့ မိန်းမတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ ညီမအသိ၊ ညီမစိတ်ကူးလွဲရင် မှားလိမ့်မယ်နော်၊ ဖေဖေကလဲ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒါကို ကြပ်ကြပ် သတိထား"

"ဖြူ အားလုံး နားလည်ပါတယ် မမသီတာ၊ သူ့ကို အစ်ကိုတစ်ယောက် အပေါ်ထားရှိတဲ့ မေတ္တာထက် မပို နိုင်လို့ ခက်နေတာပါ။ သူ့မှာ အပြစ်ရှိလို့ ငြင်းနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ခုလဲဖြူ သူတောင်းတဲ့ ကတိကိုပေးလိုက်ပါပြီ။ ချစ်တာ မချစ်တာတွေအပထား၊ မမသီတာတို့ ဖေဖေတို့ အစ်ကိုခွန်နောင်တို့ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ဖြူ လက်ထပ်ပါတော့ မယ်ရှင်၊ လက်ထပ်ပါတော့မယ် "

ရွှေစင်ဖြူသည် သူ့စကားဆုံးလျှင် သီတာဇော်၏ အနီးမှ ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည် ။

သူ့ကို နောက်က စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသူ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရေများ ဝိုင်းကနဲ တက်လာသည် ။

ရင်ထဲတွင် တင်းကြပ်လာမှုကို သည်းမခံနိုင်ဟန်ဖြင့် သီတာဇော်သည် ဦးခေါင်းကလေးကို တစ်ချက်ရမ်းခါ ပြီး ဘုရားခန်းဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးများ ဖြင့် ဝင်ရောက်သွား၏။

(၃)

ဦးမင်းဇော်သည် သမီးကြီးဖြစ်သူထံမှ သတင်းစကားကို ကြားရလျှင် သူ၏ ပြည့်ဝိုင်းသော မျက်နှာကြီး အစ်သွားအောင်ပြီးလိုက်သည်။ ။

"ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ ဖေဖေဆန္ဒတော့ ပြည့်ရပြီ၊ သူတို့ ကိစ္စအတွက် သမီးတို့ ဒေါ်လေးကလျာ ကိုလဲ ခေါ်မှ ဖြစ်မယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်ဖေဖေ၊ ကိုခွန်နောင် လာမှ ဘဲ တိုင်ပင်ပြီးတော့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြတာပေါ့"

"သမီး ဖြူအတွက် ဖေဖေ ဝယ်ထားတဲ့ ပုလဲ တစ်ဆင်စာကို အခုက တည်းက လုပ်ထားလိုက် သီတာ"

"ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ၊ သီတာသွားအပ်လိုက်ပါ့မယ်"

သီတာဇော်သည် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် တိုင်ပင် ပြောဆိုစရာများ ပြီးစီးလျှင် သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ ဝင်ခဲ့၏။

အိပ်ခန်းထဲတွင် ရွှေစင်ဖြူသည် စာရေးစားပွဲတွင် ထိုင်ကာ အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

သူက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို မြှင့်ချီ၍ စားပွဲဆီသို့ အသာတိုးကပ်သွားလိုက်သည်။ ။

သို့...

"သူငယ်ချင်းလွင်..."ဟု ရေးသားနေသော စာတစ်ပိုင်းတစ်စကို တွေ့လိုက်ရလျှင် သီတာဇော်၏ မျက်နှာ သည် ရုတ်ချည်းညှိုးမှောင်သွား တော့၏။

"ရွှေစင်ဖြူ၊ မိလွင်ဆီ ဘာတွေ ရေးနေတာလဲ"

ရွှေစင်ဖြူသည် စာရွက်ပေါ်တွင် သွက်သွက်ကလေး လှုပ်ရမ်းနေ သော သူ့ကလောင်တံကို အသာချကာ၊ အစ်မဖြစ်သူအား မော်ကြည့်လို က်သည် ။

"ဖြူ၊ သူငယ်ချင်းဆီ ဖြူစာရေးတာ ခွင့်ပြုချက် တောင်းရဦးမှာ လား မမသီတာ"

"တောင်းသင့်ရင် တောင်းရမယ် မိရွှေစင်ဖြူ။ သူက နင့်ကို ကောင်း ကျိုးပေးမဲ့ သူငယ်ချင်းမျိုး မဟုတ်ဘူး "

"အို...မဆိုင်ပါဘူး"

"ဘာမဆိုင်တာလဲ၊ မိန်းမလည်၊ မိန်းမရှုပ်နဲ့ အဆက်အသွယ် လုပ် တာ မမ နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူး၊ မမမှာ ရွှေစင်ဖြူကို ဆုံးမပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ မေမေမရှိတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ မမဟာ အစ်မကြီး အမိအရာပဲ။ ဒီဟာ မ အကြောင်း လူ တိုင်းသိတယ်။ ဦးတင်မောင်ဆွေသာ ဘယ်လိုမွန်ပြီး သူ့ကို ယူလိုက်တယ် မသိဘူး။ မမပြောပေါင်းများ ပြီ၊ သူ့ကို အဆက်ဖြတ်ပါလို့ "

ရွှေစင်ဖြူသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးလာဟန်ရှိသော အမူအရာကလေးဖြင့် ရေးလက်စ စာရွက်ကိုလုံးချေပစ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။

"ဟင်း..ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည့်ပဲ၊ စိတ်ကောက်ပြဖို့ ပဲတတ်တယ်၊ မမသီတာပြောနေသမျှ စေတနာ အရင်းခံချည့်ဘဲ၊ မမက ညီမလေး

အပေါင်းအသင်းမှားမှာ ၊ ရေလိုက်လွဲမှာ ၊ ဂုဏ်သိမ်ငယ်မှာ ကို သိပ်စိုးရိမ်တယ်၊ အစစအရာရာ ညီမလေးဘဝ ပြည့်စုံချမ်းသာမယ်ဆိုရင် မမဘာပဲလုပ်ပေးရပေးရ၊ အနစ်နာခံရခံရ၊ ကြေနပ် နေမိမှာ ဘဲ၊ ခုဆိုရင် ညီမလေးက ကိုစပ်ခွန်နောင်ကိုလက်ထပ်ဖို့ ကတိပေးလိုက်ပြီးတော့ လူကြီးလူကောင်းဂုဏ် သရေရှိတွေရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ အမည်းစက် မထင်အောင်လို့ ညီမလေးနေနိုင်ရမယ်"

သီတာဇော်က ခရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်ပြောနေသည် ကို ရွှေစင်ဖြူသည် မဲ့မဲ့ကလေးတစ်ချက်ကြည့်ပြီး မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှန်လှောနေလိုက်တော့သည် ။

"ဟင်း..."

သီတာဇော်သည် ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း သူ့အခန်းထဲသို့ လာရင်းကိစ္စအတွက် အဝတ်ဘီဒိုကြီးကိုဖွင့်လိုက်ပါ တော့သည် ။

(၄)

ရွှေစင်ဖြူသည် အိပ်မပျော်လေတိုင်း သူနှင့် ဒေါက်တာစပ်ခွန်နောင်၏ အကြောင်းများကို တွေးတော၍ နေမိ၏။

"အင်း...အစ်ကိုစပ်ခွန်နောင် အစ်ကိုစပ်ခွန်နောင်...သူဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒီလောက်တောင် ချစ်နေရှာပါလိမ့်၊ ခုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...ဖြူလေး အစ်ကိုစပ်ခွန်နောင်ကို လက်ထပ်ရတော့မှာ ပဲလေ၊ ဒါမှ လည်း မမသီတာနဲ့ ဖေဖေတို့ ကျေနပ်ကြမှာ ကိုး..."

ရွှေစင်ဖြူသည် နံနက်က နန်ကင်းဟော်တယ် ထဲတွင် စပ်ခွန်နောင် တစ်ယောက် သူ့အား လက်ထပ်ဖို့ အရေး အနူးအညွတ် ပန်ကြားခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ကြားယောင်၍ လာ၏။

သည် မြင်ယောင်မှု ကြားယောင်မှုများ ထဲတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ လူစိမ်းတစ်ယောက်၏ အသွင်သဏ္ဌာန် တစ်ခုကို ရွှေစင်ဖြူသည် တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

လူစိမ်းတစ်ယောက်...

အကြည့်အရှုက စွန်ရဲတစ်ကောင်ပမာ...

"အို...သူ့မျက်လုံးတွေကို ငါက ဘာဖြစ်လို့ များ အလိုလိုကြောက်နေမိတာပါလိမ့်..၊ ငါက သတ္တိကြောင် လိုက်ပါဘိသနဲ့ .."

ရွှေစင်ဖြူသည် သူ့အတွေး သူ့အာရုံထဲမှ လူစိမ်း၏ မျက်နှာကို ကြိုး

စား၍ ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်မိ၏။

ထိုညတွင် ရွှေစင်ဖြူသည် အတော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်ခဲ့၏။

"မမရွှေစင်ဖြူ...မမရွှေစင်ဖြူ"

အိမ်ဖော်မလေး နီမာ၏ နှိုးသံကိုကြားရကာမှ ရွှေစင်ဖြူ မိုးစင်စင် လင်းသည် အထိ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည် ကို သိရ၏။

"မမရွှေစင်ဖြူ ဈေးထဲသွားမယ်ဆို"

"အေး...အေး...မမမျက်နှာသစ်ပြီး အဝတ်အစားလဲဦးမယ်"

ဈေးနေ့တိုင်း ရွှေစင်ဖြူသည် သွားလေ့ သွားထရှိ၏။ သည် နေ့လည်း ဈေးနေ့မို့ ရွှေစင်ဖြူ သွားရပေဦးမည်။

သူသည် မျက်နှာသစ်၊ ဖိလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး အဝတ်ကပျာကသီ လဲလှယ်ကာ နီမာလေးနှင့် အတူ ဈေး ဖက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည် ။

ဦးစွာ နန်းကြီး တစ်ပန်းကန်နှင့် ကျွဲသရေကြော် တစ်ပွဲကိုစားလိုက်၏။

ပြီးတော့ ဈေးဝယ်သည် ။

သူ့နောက်မှ နီမာလေးသည် ဈေးခြင်းတောင်းကြီးတစ်လုံးကို ဆွဲ၍ တကောက်ကောက်လိုက်နေ၏။

"မမရွှေစင်ဖြူ...စတော်ဘယ်ရီကော ဝယ်မယ်မဟုတ်လား"

"အေး"

"ဒီနားကအသည် ဆီမှာ လတ်တယ်"

ရွှေစင်ဖြူသည် နီမာညွှန်ပြသော ပအိုမကြီး၏ တောင်းဆီသို့

လမ်းကြည့်လိုက်သည်။

စတော်ဘယ်ရီသီးများ သည် နီမြန်းစိုပြေတင်းပြောင်လွန်းလှကြောင်းတွေ့ရ၏။

သူက ရွေးယူချိန်တွယ်ရန် ဈေးသည် ကြီးရှေ့တွင် ထိုင်မည်အပြုတွင် တစ်စုံတစ်ဦးသည် သူ၏ ကိုယ်ကလေး ယိုင်ကျသွားလှမတတ်အောင် ဝင်တိုက်သွားပေ၏။

"အို..."

ရွှေစင်ဖြူက နောက်သို့ချာကနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဝင်တိုက်သွားသူ မည်သူဖြစ်သည် ကို မတွေ့ရသော်လည်း သူ၏ မြင်ကွင်းတည့်တည့်တွင် ဆေးတံကိုဟန်ပါ ပါခဲကာသူ့အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသူတစ်ဦးကို သတိပြုမိလိုက်၏။

ရွှေစင်ဖြူသည် မျက်စိကိုရုတ်ချည်းလွှဲပစ်လိုက်သည်။

ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာ၏။

"ဟိုနေ့ကလူဘဲ၊ ဆုံမှ ဆုံတတ်တယ်"

ရွှေစင်ဖြူသည် သူလိုချင်သော စတော်ဘယ်ရီသီးများကို မြန်မြန်သွက်သွက် ရွေးဝယ်ယူငင်ပြီးနောက် အကြည့်ရဲသူ၏ မြင်ကွင်းဆီမှ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ထွက်ခဲ့မိပေ၏။

"မမရွှေစင်ဖြူ...ဝယ်စရာတွေကျန်သေးတယ်လေ၊ မမကြီးမှာ တာတွေမစုံသေးဘူး"

"နေပါစေဟယ်...လိုတာရှိရင် သူ့ဘာသာသူ လာဝယ်လိမ့်မယ်"

ရွှေစင်ဖြူက သုတ်ခြေတင်လျှောက်နေသဖြင့် သူ့နောက်မှ နီမာလေး

လည်း မပြေးရုံတမယ် လိုက်ခဲ့ရပေ သည် ။

ဈေးဝသို့ရောက်လျှင် ရွှေစင်ဖြူသည် နောက်သို့တစ်ချက်လှည့်ကြည့် မိပြန်သည် ။

သည် တစ်ချက်တွင် လည်း သူသည် ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ မယောင်မလည်လျှောက်လာသူ မျက်လုံးများ ၏ စူးရှသော အင်အားကို တွေ့ရပြန်ပါလေသည် ။

ရင်ထဲတွင် သိမ့်ကနဲတုန်သွားမိ၏။

"ဒီလူဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့ကိုများ နောက်ယောင်ခံလိုက်နေတာများ လား၊ အို... ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့၊ နောက် ယောင်ခံလိုက်ရအောင် ငါ့မှာ ဘာအကြောင်းရှိလို့ လဲ၊ ငါကလဲ အလကားနေရင်း သတ္တိကြောင်နေလိုက်တာ"

ရွှေစင်ဖြူသည် ကိုယ့်စိတ်ကိုရဲသွေးတင်ပြီး ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့၏။

အိမ်ဖက်သို့ ချိုးကွေ့သော လမ်းထိပ်ဆီသို့ ရောက်လျှင် နောက်သို့တစ်ဖန် လှည့်ကြည့်မိပြန်သည် ။ သည် တစ်ချီတွင် တော့ ဘသားချောကို အရိပ်အရောင်သော်မှ မတွေ့ရတော့ပေ။

"ဟင်း"

ရွှေစင်ဖြူသည် စိတ်သက်သာရာရရှိသွားဟန်တူသော အမူအရာကလေးဖြင့် သက်မချလိုက်သည် ။

"ဟူး...သူ့လမ်းသူသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲဖြစ်မှာ ပါ"

တစ်ကိုယ်ထဲ စကားတီးတိုးပြောလိုက်သော ရွှေစင်ဖြူ၏ မျက်နှာကို နီမာလေးသည် အံ့သြသွားဟန်ဖြင့် ပြူးဝိုင်းသော မျက်လုံးကလေးများ

ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရှာသည်။ ။

"မမရွှေစင်ဖြူ ...ဘာပြောတာလဲဟင်"

"အော်...ဟို..ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်"

အိမ်သို့ရောက်လျှင် မီးဖိုဆောင်ထဲတွင် ချက်ရေးပြုတ်ရေးစီမံ ခန့်ခွဲမှု ပြုနေသော သီတာဇော်သည် သူမှာ လိုက်သည့် အတိုင်း ဝယ်ခြမ်းမလာ သဖြင့် မြည်တွန်တောက်တီးမဆုံးရှိနေ၏။

ရွှေစင်ဖြူသည် မီးဖိုဆောင်နားသို့မကပ်တော့ပဲ နံနက်စာစားချိန်အ ထိ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖတ်ရင်း ကုတင်ပေါ်တွင် သာ အချိန်ဖြုန်း နေလိုက်တော့၏။

(၅)

စိုးမိုးနိုင်သည် ရွှေစင်ဖြူတို့ ၏ တိုက်ပုကလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေသော စိန်ပန်းပြာပင်ကြီး၏ အောက်တွင် အသာရပ်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ သူသည် စီးကရက်ကိုဖွာရှိုက်ရင်း မြင့် မြင့်မိုးမိုးရှိလှသည့် တောင်ကြီး၏ အခြေတွင် ရှိနေသောတိုက်ကလေးဆီသို့ မမှီတ်မသုံသောမျက်လုံးများ ဖြင့် လှမ်း ကြည့်နေပြန်၏။

အချိန်သည် တဖြေးဖြေးနှင့် ညနေစောင်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

တောင်ကြီးသူ အမျိုးသမီးကလေးများ နှင့် အမျိုးသားကလေးများသည် ခေတ်ပေါ်ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဖြင့် လမ်းလျှောက်ထွက်လာကြသည် ကို စိုးမိုးနိုင်တွေ့ရ၏။

သူတို့ ကို ကြည့်ရသည် မှာ စိုးမိုးနိုင်၏ မျက်စေ့ထဲတွင် အနောက်တိုင်းဆန်နေ၏။

"အင်း...သူဒီနေ့အပြင်ထွက်မှ ထွက်ပါဦးမလား"

စိုးမိုးနိုင်သည် သံသယစိတ်များ ဖြင့် နာရီကိုကြည့်လိုက်သည် ။ နာရီသည် ညနေငါးနာရီခွဲကိုညွှန်ပြ၍ နေ သည် ။

စိုးမိုးနိုင်က စိတ်လျှော့၍ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်တော့မည်အပြုတွင် ရွှေစင်ဖြူတို့ ခြံဝင်းထဲမှ မော်ရစ်မိုင် နားကား ကလေးလျှောက်နဲ့ ထွက်လာသည် ။

ကားမောင်းလာသူမှာ ရွှေစင်ဖြူကိုယ်တိုင် ဖြစ်၏။

သည် တစ်ခါတွင် တော့ ရွှေစင်ဖြူ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်၊ သူနံ
ဘေးတွင် ကျော့ကျော့ မော့မော့ကလေး ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးတစ်
ဦးပါလာ၏။ ရွှေစင်ဖြူနှင့် ရုပ်ချင်း ဆင်ဆင်တူလှသောကြောင့် ညီအစ်မ
ဘဲဖြစ်မည်ဟု စိုးမိုးနိုင်က မှတ်ချက်ချလိုက်မိပေသည် ။

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ထီးထီးကြီး တစ်ယောက်ထဲ ရပ်နေ
သော စိုးမိုးနိုင်ကို ရွှေစင်ဖြူသည် မြင်ခဲ့ ရပါ၏။

ဝိုင်းသွားသော သူ့မျက်လုံးကလေးများကို စိုးမိုးနိုင်၏ လျှင်လှသော
မျက်စေ့က မြင်တွေ့လိုက်လျှင် ရင်တွင်း၌ တလိပ်လိပ်တက်လာသော ပီ
တိကိုခံစားလာရ၏။

"သူ ငါ့ကို တွေ့တယ်"

သူသည် လွန်သွားသော ကားကလေးကို ကြေနပ်အားရစွာ တစ်ချက်
ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲ ညှိတ် လိုက်၏။ ပြီးလျှင်လက်ကြားထဲက
စီးကရက်တိုကို အဝေးဆီသို့ တောက်၍ လွင့်ပစ်ကာ၊ လေဟာပြင်ဈေး
ဆီသို့ လျှောက်ထွက်ခဲ့တော့သည် ။

ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ တစ်ဆင့် ရွှေစင်ဖြူသည် တရွေ့ရွေ့လျှော
က်လာသူကို တွေ့ရလျှင် ကားကို အရှိန် မြှင့်၍ မောင်းပစ်လိုက်မိ၏။

"ဟုတ်ပါပြီ...ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီလူ ငါ့ကို နောက်ယောင်ခံနေတာက သေ
ချာပါပြီ၊ လမ်းထွက်တိုင်း တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် တွေ့တာတော့ ဘယ်န
ည်းနဲ့ မှ မဟုတ်ဘူး ။ သူဘယ်သူလဲ၊ သူဘာဖြစ်လို့ ငါ့စိတ်ကို စိုးမိုးနေ
တာလဲ။ သူ့မှာ ငါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်း ဘာရှိလဲ"

ရွှေစင်ဖြူ၏ ရင်ထဲတွင် မေးခွန်းပေါင်းများစွာ လှိုင်းထန်လာတော့

၏။

"ဟဲ့...ဟဲ့..မိဖြူ ကားမောင်းရင် သတိနဲ့ မောင်းလို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ၊ စိတ်နဲ့ လူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ကင်းကွာနေရတာလဲဟင် "

အတွေးသံသရာတွင် ချာချာလည်နေမိသော ရွှေစင်ဖြူက လမ်းသွားလမ်းလာတစ်ဦးကို တိုက်မိတော့မည့် ဆဲဆဲတွင် သီတာဇော်သည် ခတ်ဆတ်ဆတ် အော်ငေါက်လာ၏။

"ကားကိုရပ်၊ ကားကိုရပ်ပါ၊ ငါမောင်းမယ်"

"ရပါတယ်၊ ဖြူဘဲ မောင်းမယ်"

ရွှေစင်ဖြူသည် ကားကိုအရှိန်အနည်း လျှော့၍ ဆက်မောင်းနေ၏။

"ခုတလော ငေးတိ ငေးမောနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး"

"မမသိတာကလဲ သိပ်နားငြီးစရာ ကောင်းတာပဲ။ ဒါကြောင့် မမနားမှာ ဖြူ မနေချင်တာ၊ အကြောင်းတစ် ခု ရလိုက်ရင် ပြောမဆုံးတော့ဘူး။ အသက်များကြီးရင် ခက်မယ်"

"အောင်မယ်၊ ကိုယ့်အပြစ်တော့ ကိုယ်မမြင်ဘူး။ ဆုံးမတဲ့ လူကိုဘဲ သူက ပြန်ပြီး ပတ်လိုက်သေးတယ်"

ရွှေစင်ဖြူသည် အစ်မဖြစ်သူ၏ ဝသီကို သိသဖြင့် ရှေ့ဆက်အတွန့်မတက်တော့ဘဲ လှပသော ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းကလေးကိုသာ စုတူတူပြုကာ ကားကိုသာ ဂရုစိုက်၍ မောင်းနှင်နေတော့၏။

ရှမ်းရွာကအပြန်တွင် ကားကို ဦးမင်းဇော်က မောင်း၏ သည် တော့မှ ရွှေစင်ဖြူသည် အဟန့်အတား၊ အနှောင်အဖွဲ့ကင်းမဲ့စွာ ပတ်ဝန်းကျင်

ကို သုံးသပ်ကြည့်ရှုနိုင်ရှာ၏။

အကြည့်ရဲသော လူစိမ်းကို မတွေ့ရပါလေ။

ရွှေစင်ဖြူက ကားနောက်မှီတွင် လျှော့လျှော့ကလေး ထိုင်လိုက်သည် ။ သူ့မျက်စေ့ထဲတွင် မျက်နှာစိမ်း လူရွယ်၏ ကဗျာမဆန်သော မျက်နှာကို မြင်ယောင်၍ နေမိသည် ။ လူစိမ်း၏ သိမ်းငှက်တစ်ကောင်ပမာ စူးရှနက်မှောင် ရှင်သန်လွန်းလှသော မျက်လုံးမျိုးကို မြင်ယောင်မိလေတိုင်း သူ့ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခုံတုန်လှုပ်မှုကို အလိုလို ခံစားလာရ ပေ၏။

"ဟင်း...ရင်မောလိုက်ပါတိတော့"

ရေစင်ဖြူက လူတစ်ယောက် သူ့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံနေကြောင်း တပ်အပ်သိပြီးသည့် နောက်တွင် တော့ အလိုလိုနေရင်း ကျီးလန့်စာစားနေရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

စားရာတွင် မဖြောင့်၊ သွားရာလည်း မဖြောင့်ဖြင့် အနေရကျုံ့လှတော့၏။

ရွှေစင်ဖြူသည် လူစိမ်း၏ အကြောင်းကိုတွေးရင်း တွေးရင်းက မေ့ပျောက်လုမတတ် ဖြစ်နေသော အကြောင်းတစ်ခုကို ဖျတ်ကနဲ သတိရလာမိပေ၏။

"ဟင်..."

ရွှေစင်ဖြူတစ်ယောက် တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်ကနဲနေအောင် တုံ့လှုပ်သွားရပြန်သည် ။

သူက အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေးလဲ၍ အတွေးခန်းဝင်နေရာမှ ဆတ်ကနဲ လူးလဲထပြီး စာ ကြည့် စားပွဲဆီသို့ လျှောက်ခဲ့၏။

ရွှေစင်ဖြူ၏ လက်ချောင်းကလေးများ သည် တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြင့်
ဖိုင်တွဲတစ်ခုပေါ်တွင် လှုပ်ရှားနေ၏။

အချိန်အနည်းငယ်ခန့် ကြာလျှင်သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းတစ်ခု သူ့လက်
ထဲတွင် ပါလာ၏။

ရွှေစင်ဖြူသည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော လက်ချောင်း
ကလေးများ ဖြင့် ခေါက်ထားသော သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းကလေးကို ဖွင့်
လိုက်သည် တွင် မဲနက်သော စာလုံးများ ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် သတင်း
တစ်ခု၏ ခေါင်းစည်း ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူသည် မျက်စေ့များ ပြာဝေသွားလုမတတ် ခံစားလိုက်ရသည် ။ သူ
သည် အသက်ရှူမှန်အောင် ကြိုးစား ရင်း လက်ထဲက စာရွက်ကလေးကို
မီးလင်းဖိုထဲသို့ ပစ်သွင်းလိုက်မိပေ၏။

ရဲရဲနီနေသော မီးလင်းဖိုထဲတွင် သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းကလေးသည်
ရှိတ်ကနဲ မီးတောက်အသွင်သို့ ပြောင်းကာ ပြာဘဝသို့ရုတ်ချည်း
ကူးပြောင်းသွားတော့သည် ။

"အို ကြောက်လိုက်တာ ဒီလူက စုံထောက်လား၊ ရဲအရာရှိလား၊ အို...
ဟုတ်မှာ ပါပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ"

ရွှေစင်ဖြူသည် မျက်နှာကလေး ဖြူရော်လာကာ ချွေးစေးများ ပင် ပြ
န်တက်လာမိ၏။ ထို့နောက်တွင် တော့ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်မှု ဖိဆီးခြ
င်းဒဏ်ကို မခံရပ်နိုင်တော့ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ သိ
မ့်သိမ့် ခါ အောင် ငိုကျွေးလိုက်မိပေသည် ။

မည်မျှကြာအောင်ငိုနေမိသည် မသိ၊ သီတာဇော်ပင်တစ်နေ့တာ အ
လုပ်များ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့၏။ သီတာဇော် အခန်းထဲ ဝင်လာသံကိုကြားမှ

ရွှေစင်ဖြူသည် ကုတင်ပေါ်သို့ ရုတ်ချည်း ရောက်ရှိသွားကာ ခေါင်းမီးခြုံ၍ အိပ်ဟန် ပြုလိုက်သည်။ ။

"ကြည့်စမ်း...စာကြည့်စားပွဲကို ဖွထားပြန်ပြီ၊ ဒီကောင်မလေးကြောင့် ခက်တယ်။ အိမ်ထောင်သည် ဘဝ မှာ လည်း ဒီလိုပဲလုပ်နေရင်တော့ ခက်ကုန်တော့မှာပဲ"

သီတာဇော်သည် ပါးစပ်က ပေါက်ပေါက်လွှတ်သလို မြည်တွန်သံပြုရင်း စာကြည့်စားပွဲကို ရှင်းလင်းလိုက်သည်။ ။

စိတ်တိုင်းကျ ရှင်းလင်းပြီးလျှင် သူသည် အသက်တမျှ ချစ်ရလွန်းသော ညီမလေးအား ခြင်ထောင်ချ၍ ညှပ် ပေးလိုက်သည်။ ။